

Jeg mener, at disse Forslag er i den sociale Freds og Forsonings Interesse. Man kan vurdere Lovgivningen og Lovgivningsmagten forskelligt, nogle vurderer den meget lavt, men selv de, der vurderer Lovgivningen, Parlamentarismen meget lavt, vil dog i Regelen erkende, at selv om Lovgivningen ikke kan gaa i Spidsen, selv om den ikke kan tage Initiativet og skabe nye Samfundsformer, saa kan og skal den dog i alt Fald indregistrere, hvad der allerede er naaet ad den naturlige Udviklings Vej. Disse Lovforslag gaar i Virkeligheden kun ud paa en Indregistrering, en Befæstelse af, hvad der allerede er naaet, hvad der er bestaaende Kendsgerninger. Det vil være i den sociale Freds og Forsonings Interesse. Jo mere Konfliktstof, man tager ud af de sociale Modsætninger og de faglige Kampe, jo mere man gør til Tabu, til urørligt, ukrænkeligt, des mindre Mulighed er der for sociale Kampe, og des mindre bitre vil de blive. Det, synes jeg, siger sig selv. Det er ogsaa Baggrunden for andre Forslag, som jeg har haft den Ære at forelægge, det er Baggrunden for et Lovforslag, som vi forhaabentlig om nogle faa Dage kommer til at behandle. I Virkeligheden er det Baggrunden for det hele. Og saa meget maa dog selv Lovgivningens største Foragtere, selv Parlamentarismens bitreste Modstandere indrømme og erkende, at gennem Lovgivningen kan vi dog i alt Fald indregistrere, hvad der er vundet, og derved befæste det saaledes, at om det kan der ikke strides mere ude i det almindelige borgerlige Liv. Det er Baggrunden ogsaa for disse Lovforslag. Selv om de har mødt stærk Modstand fra to Sider her i Salen, vil jeg dog bevare noget Haab om, at en Udvalgsbehandling vil kunne føre til et saadant Resultat, som — det tvivler jeg ikke om — dette Ting vil gaa med til og vedtage, og at der ogsaa kan være en Mulighed for at gennemføre disse Lovforslag i Rigsdagen. Og jeg vil mene, at der derved vil være gjort et Skridt, der for Fremtiden vil føre til mere Fred, mindre Splid, end hvad vi kan gaa i Møde, hvis vi ikke foretager dette, hvorved vi jo ogsaa kommer i Overensstemmelse med vore Folkeforbundspligter.

Vi er ikke juridisk forpligtede, sagde det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Nej, men moralsk, fordi, som jeg har sagt, Versailles-Traktatens Kapitel 13 indskriver 8 Timers Arbejdsdagen og 48 Timers Arbejdsugen som et Led i hele den internationale Ordning, som man bør have, og som Folkeforbundet skal gennemføre. De, der ikke vil vide os i mindste Maade for-

pligtede her, er saa ivrige for at paavise, at vi paa et andet Omraade, det militære, er baade juridisk og moralsk forpligtede til at gøre alt muligt, og det er et Omraade, hvor selve Folkeforbundet i 1921 har fastslaaet, at vi ikke er forpligtede, og hvor vi heller ingenting kan gøre. Dér har baade det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thotts Parti og det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Parti umaadelig travlt med at paavise, at vi er forpligtede baade juridisk og moralsk, skønt selve Folkeforbundet i 1921 sagde, at vi ikke er det. Men paa det sociale Omraade, hvor vi kunde gøre noget, hvor vi endda kunde gaa i Spidsen, hvad der for øvrigt ikke er Tale om her, er vi hverken juridisk eller moralsk forpligtede, skønt Ordene baade i Folkeforbundspagten og Versailles-Traktaten siger klart og tydeligt, at humanere og bedre Arbejdsforhold, bl. a. 8 Timers Arbejdsdagen og 48 Timers Arbejdsugen, skal være en Grundlov i de civiliserede Nationers nye Samfund.

Schröder: Først maa jeg rette en Fejl, som jeg er blevet gjort opmærksom paa med Hensyn til det Citat, jeg fremførte i min Tale før. Det er Udtalelser, der skyldes ikke det nuværende, men et tidligere Medlem Hr. Neergaard. — I øvrigt har jeg til det, der er fremkommet her under Debatten, ikke ret meget at udtale. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremsatte en hel Del Paastande. Hvis jeg skulde komme ind paa en almindelig Gendrivelse deraf, vilde jeg komme til at gentage en stor Del af min Tale før, og da jeg ikke tror, det vilde hjælpe stort overfor det ærede Medlem, skal jeg ikke gøre det. Men der er en enkelt Udtalelse, som det ærede Medlem fremkom med, jeg gerne vil beskæftige mig med.

Det ærede Medlem sagde, at han troede ikke paa, at der kunde udføres det samme Arbejde i 8 Timer som i en længere Arbejdstid; hvis Arbejdstiden nedsattes fra f. Eks. 9—10 Timer til 8 Timer, vilde der ske en Nedgang i Produktionen. Jeg har heller ikke paastaet i den Form, hvori det ærede Medlem refererede mig, at man med det samme i en kortere Arbejdstid vilde kunne faa udført samme Kvantum Arbejde som tidligere i den længere Arbejdstid. Hvis det ærede Medlem havde en Hest, som han lod arbejde et Par Timer hver Dag udover det, som man almindeligvis anser for forsvarligt, vilde han sikkert et Stykke Tid hver Dag faa udført et større Kvantum Arbejde, men han vilde hurtigt optage, at det er noget, der ikke betaler sig i det lange Løb, i hvert Fald ikke, naar det er en Hest, det drejer sig om.